

معلمی که برای تدریس زمین خود را فروخت

معلمی با ۲۷ سال سابقه خدمت برای اینکه دانش آموزان روستا از تحصیل جا نمانند مسئولیت رفت و آمدشان از مسیر صعب العبور را بدون هیچ کمکی از طرف دولت و با فروش زمین شخصی بر عهده گرفت.

به گزارش خبرنگاران جامعه گزارش خبر، عدالت آموزشی یکی از مسائلی است که تبدیل به گره بزرگ باز نشده آموزش و پرورش شده است. تا قبل از کرونا عدالت آموزشی در کلاس های کانکسی و چادری یا نبود معلم و امکانات آموزشی خلاصه می شد اما با شیوع و گسترش این ویروس، اهمیت عدالت آموزشی بیش از همیشه خود را نشان داد اما در این میان هستند معلمانی که با وجود تمامی مشکلات و نبود عدالت آموزشی باز هم به تدریس و خدمت ادامه می دهند و خود را نسبت به آموزش دانش آموزان متعهد می دانند.

شعبان متولی زاده، معلمی که همچنان و پس از ۲۷ سال سابقه کاری در مناطق صعب العبور مشغول تدریس و خدمت به دانش آموزان است، در گفتگویی گفت: من پس از ۲۷ سال در یکی از مناطق محروم استان مازندران مشغول به تدریس هستم و در این راه از هیچ کاری فروگذاری نکرده ام. این معلم با سابقه افزود: متأسفانه یکی از مشکلاتی که دانش آموزان ما برای بهره مندی از تحصیل در این منطقه با آن دست و پنجه نرم می کنند صعب العبور بودن مسیر روستا تا مدرسه است که با عبور از رودخانه و جنگل ممکن است بنابراین من تصمیم گرفتم که مسئولیت رفت و آمد دانش آموزان را هم بر عهده بگیرم چراکه بسیاری از دانش آموزان ما دختر هستند و عبور از چنین مسیری آن هم با مشکلات بی شماری که دختران در مناطق محروم برای درس خواندن دارند غیر ممکن است.

متولی زاده عنوان کرد: من قصدم مسائل مالی نیست اما من برای اینکه بتوانم از این مسیر سخت جنگلی دانش آموزان را به سلامت به مدرسه برسانم مجبور به فروش زمین خودم آن هم زیر قیمت بازار شده ام تا بتوانم یک ماشین بهتر برای طی این مسیر تهیه کنم.

وی بیان کرد: در این چند سال که مشغول خدمت هستم هیچ مسئولی از هیچ نهادی به خصوص آموزش و پرورش علی رغم پیگیری بنده برای حل مشکلات قدم پیش نگذاشته است. تا کنون چندین بار درخواست آسفالت جاده منتهی به مدرسه را داده ام و یا درخواست وام برای خرید ماشین بهتری را داشته ام اما هیچ پیگیری و خبری از مسئولان نبوده و نیست.

متولی زاده با اشاره به اینکه در روزهای کرونا یک روز هم تحصیل دانش آموزان را قطع نکرده است، تصریح کرد: در روزهایی که شیوع کرونا گسترش پیدا کرده بود بسیاری از همکاران به من گوشزد می کردند که به روستا برای تدریس نروم اما من از مرگ هراسی ندارم و با رعایت تمامی پروتکل ها برای دانش آموزان با ماسک و فاصله گذاری اجتماعی تدریس و تحصیل دانش آموزان را یک روز هم قطع نکردم.

این معلم با سابقه گفت: من نیازی به تشکر و قدردانی ندارم چرا که به وظیفه خود عمل کردم اما بچه های این روستا هم مانند سایر دانش آموزان حق تحصیل و بهره مندی از امکانات را دارند چرا این چنین با سختی باید مسیر روستا تا مدرسه را طی کنند و یا قید درس خواندن را بزنند و خانه نشین شوند؛ دانش آموزان ما از لحاظ استعداد هیچ تفاوتی با سایر دانش آموزان ندارند و تنها در منطقه محروم ساکن هستند بنابراین نباید از امکانات آموزشی هم محروم باشند.